

9

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Svatá pravda – at’ je zima, at’ je šero,
at’ je koneckonců trošku smutno, ale jen když je veselo.“*

Jiří Voskovec

Úvodní slovo

Současné jarně-zimní počasí nám dává vítané téma, nač můžeme ve vzájemných rozhovorech žehrat a nadávat (jak známo, člověku jinak něco chybí ke štěstí). Ale také v tomto počasí můžeme spatřit jako v zrcadle něco z nás samých: Naši nestálost, rozkolísanost v citech, vztazích i postojích. Jednou jsme hřejivě vstřícní, jindy na obrátku mrazivě odtažití.

U počasí to neovlivníme – ale sami na sobě pracovat dokážem. Zkusme si to

čas od času připomenout. Přece jenom ono slavné „slunce v duši“ (bez ironie) má být spíše postojem rozumu a vůle než výslednicí přechodu tlakových front a níží.

A ještě mi dovoluňte poděkovat vám všem za modlitby, dárky a gratulace k mým narozeninám.

Vaš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Kvapem se blíží letošní největší stavební akce týkající se kostela**, totiž vybudování samostatné kanalizační a vodovodní přípojky. K realizaci dojde v prázdninových měsících. Protože se na tuto akci nepodařilo získat žádnou dotaci či příspěvek, budeme ji muset finančně pokrýt pouze z vlastních prostředků. Předběžný odhad nákladů je 700 000 Kč. Počínaje měsícem červnem tedy bude vždy první neděle v měsíci vyhlášena mimořádná sbírka na zaplacení této akce. O sbírce budeme vždy předem informovat a další týden budete seznámeni s jejím vynosem. Prosíme vás o vstřícnost!

• **Ve dnech 11. – 13. června navštíví Brno známý spisovatel duchovní literatury Anselm Grün.** Podrobné informace o jeho programu jsou na vývěsce či na samostatných letáčcích v kostele.

• **V sobotu 12. června v 19 hodin se v našem kostele uskuteční koncert duchovní hudby k probíhajícímu roku Antonína Dvořáka.** Koncert bude věnován rodinám, vstup zdarma, o programu budete včas informováni. Už teď ale srdečně všechny zveme!

• **V sobotu 4. září se v rámci Roku rodiny uskuteční diecézní pouť rodin** v areálu bývalého žďárského kláštera a zámku. Kromě bohoslužby bude připraven

i doprovodný program pro malé i velké. Jako farnost plánujeme vyrazit na tuto pouť společně. **Udělejte si v rodinném kalendáři poznámku: Na sobotu 4. září už máme program!**

• **Pokud by se našli mezi vámi odvážlivci (muži i ženy), kteří by se chtěli podílet na liturgii službou lektora**, přihlašte se v sakristi. V případě odpovídajícího zájmu by proběhl lektorský kurs a jeho absolventi by pak vykonávali tuto službu při farních bohoslužbách.

• Jak jste jistě zaregistrovali, v uplynulých dnech proběhla v Brně evangelizační misie organizovaná komunitou Emmanuel. Požádali jsme o pár zkušeností a postřehů i k vašemu obohacení:

- cílem bylo ukázat otevřenost katolické církve a její ochotu k dialogu s jinak smýšlejícími
- byla snaha zaujmout kolemjdoucí zpěvem písní a nejrůznějším doprovodným programem (židovské tance, zdobení perníčků, práce na hrnčířském kruhu, pódiová vystoupení)
- v osobním kontaktu bylo rozdáno na 3000 pozvánek na zvláštní akce misijního týdne (přednášky na téma známost a manželství, svědectví o víře, rozhovor na „ožehavé“ otázky – rozvedení v církvi, manželská etika, potraty atd., přímluvné modlitby, žehnání), přišlo asi 60 lidí
- po celý týden byl kostel v odpoledních hodinách otevřen k adoraci, která duchovně celou akci zaštit'ovala

- veřejnost (až na několik jedinců) reagovala jednoznačně pozitivně, bylo oceňováno, že i katolíci jsou vidět v ulicích
- stručně řečeno: Davy se nekonaly, ale akce ani zdaleka neskončila fiaskem

FARNÍ POUŤ

reportáž

Mraky na nebi zakryly slunce a vítr fouká, z korun stromů slyšíš praskot, přichází déšť... tak nějak podobně zněla předpověď počasí na sobotu 8. května 2004. Zdálo se, že tradiční průběh čtvrté tradiční farní pouti je vážně ohrožen, čemuž nasvědčoval i poloprázdný autobus číslo 57 ve stanovený čas. Taktéž zastávka nebyla zrovna přeplněna poutichativými farníky. S přibývajícimi minutami, snad na mocnou přímluvu sv. Tomáše, začala obloha modrat a farníků přibývat, až nás bylo nepočítaně, neboť jsme se nepočítali.

Obvyklé zahájení na rozlehlé louce začalo uvítáním pana faráře, modlitbou a zpěvem z rozdaných zpěvníčků. Následně se průvod rozskupinkoval do déli asi 0,5 km po lesní cestě a to dle rychlosti chůze a známostí. Jelikož šlo letos spíše o rychlopout' lesními pěšinami bez přílišných zastávek, bylo nutno obdivovat přírodu za rychlé (alespoň pro malé děti) chůze, abychom stihli slavení mše sv. na Vranově (která by např. bez pana faráře

nebyla nejlepší). Při zastávce na svačinu došlo i na lístečky, na něž měl každý možnost napsat své přímluvy (někteří tak činili na hlavách svých dětí, nemajíce jinou podložku), které pak byly vloženy do skleněné nádoby a použity při mši – a zajisté vyslyšeny. Na konci cesty předvedl pan kaplan názorně (za pomoci lana), jak vodí dobrý pastýř své ovce. (Obsah této věty nechává redakce na fantazii laskavých čtenářů).

Odměnou za šestikilometrové putování byla přítomnost někdejšího faráře u sv. Tomáše o. Jiřího Kani. Dovolím si uvést jeho promluvu – o duchovní slepotě, o důležitosti prozření a správného vidění věcí i lidí. Jednou ho navštívila velmi roztrpčená žena, zklamaná, že její manžel zapomněl na výročí jejich svatby. Viděla své manželství v těžké krizi. To otci Jiřímu připomnělo jinou ženu, se kterou rozmlouval dříve a jejíž manžel přišel o práci a začal holdovat alkoholu. P. Kaňa se tedy zeptal zdeptané paní: „Chodí Váš manžel do práce?“ „Chodí,“ zněla odpověď. „Nosí peníze?“ „Nosí,“ přitakala žena. „Nekouří, nepije?“ „Kdepak, nic z toho,“ zakroutila paní hlavou. P. Kaňa ji seznámil s příběhem předešlé ženy a paní pochopila, že se na svůj problém může dívat i jinak. Otevřely se jí oči, kolik lidí je nespokojeno s druhými, nebo i samo se sebou a kolikrát by stačil jen jiný zrak. Vidět srdcem dobro v sobě i v bližních. – uzavřel P. Kaňa.

Po mši svaté byl otec Jiří obležen farníky, přesto se podařilo do Tomáška ulovit jeho pozdrav všem přítomným i nepřítomným farníkům. Kromě toho radostně

sdělil, že nedávno četl poslední vydání Tomáška a velice se mu líbilo, takže musí Tomáška pochválit – což s radostí dávám k otisknutí.

Kolem kostela chvílemi zafičel studený vítr, a proto mnozí nedočkavě čekali na otevření útulných prostor jídelny a zahrad. Děti a několik hravých mužů si krátili čekací dobu hrou na honěnou. V jednu hodinu se brána otevřela a došlo na hostinu z přinesených zásob. Podávaly se jednohubky na několik způsobů, velký výběr

moučníků, domácí i koupené tyčinky a nápoje. Dlužno uvést hlas z lidu: „Bylo nepříjemné, že někteří lidé podlehli lákavým vůním i vzhledu pokrmů, že nedočkavě ochutnávali, aniž by byla tabule dochystána.“

Poděkování patří kuchařkám (možná i kuchařům), které s láskou jídlo připravily. A nakonec i jedlíkům, že svým apetittem vzdali kuchařkám náležitý hold. Děti se u občerstvení dlouho nezdržely, čekala je jiná lákadla – soutěže připravené maminkou Irenou a jejími pomocníky. V nádherně rozkvetlém sadě probíhaly tyto disciplíny:

1. hod koulí do krabic
2. určení tajemného předmětu hmatem
3. hod šípkami do terče
4. skákání v pytli
5. skládání kostek či puzzle
6. prohození lepenkového stromu koulí
7. malba se zavázanýma očima
8. stavba co nejvyšší věže z kostek, při které se do tomáškovské knihy rekordů zapsal Vojta se svými 32 kostkami.

Soutěžní úspěchy korunovaly sladké odměny.

Závěrečný táborák s opékáním buřtů završil čtvrtou tomáškovskou pouť v přátelské atmosféře a nutno podotknout, že pan kostelník je osvědčený diplomovaný opékač buřtů.

Sotva nejskalnější vytrvalci opustili prostory vranovských zahrad a ujížděli autobusy či auty k domovům, otevřela se

nebesa, aby se na zem vylily přívaly deště. Nezbyvá, než poděkovat Bohu za přízeň, jakou nám projevil a pomalu se začít chystat na 5. ročník tradiční tomáškovské pouti.

Jarka Cýrusová

Rozhovor s kandidátem do Evropského parlamentu

Jistě vám neuniklo, že se za 14 dní konají volby do Evropského parlamentu. Přinášíme vám rozhovor s Davidem Mackem – naším farníkem, pro kterého tyto volby znamenají víc než jen to, že přijde k urně a hodí do ní svůj hlas.

Povězte nám na úvod něco o sobě (co děláte, co vás baví)?

No, jsem asi docela šťastný člověk, protože to, co dělám, mě většinou baví. V těchto dnech mi kromě volební kampaně moc času nezbyvá, ale jinak rád zajdu se ženou na procházku do lesa, do kina nebo do divadla – nejlépe v kombinaci s posezením nad šálkem silné italské kávy nebo sklenkou dobrého moravského vína. Skvěle si odpočinu při sportu, mám rád fotbálek, chodím do posilovny nebo se „zničit“ na spinning (šlapání na „kole bez kol“ do rytmu hudby).

Doslechl jsem se, že jste vystudoval sociologii a sociální politiku na MU v Brně

a poté teologii manželství a rodiny na Lateránské univerzitě ve Vatikánu. Můžete mi to trochu více přiblížit? Co to znamená?

Rok v Římě nedokážu popsat v jedné větě. Pokoušeli jsme s manželkou jako vůbec první český pár ve Vatikánu proniknout do Božího plánu s manželstvím a rodinou. Dělali jsme zkoušky z teologie, antropologie, filozofie, sociologie, psychologie, bioetiky, fyziologie lidské reprodukce,... Hlavně nás ale oba zajímá rodinná politika, kvůli které nás Národní centrum pro rodinu s požehnáním otce biskupa Vojtěcha na Laterán poslalo. Institut pro studium manželství a rodiny formálně založil Jan Pavel II. 13. května 1981 – tedy přesně v den, kdy na něj byl spáchán atentát. Kromě univerzity jsme měli možnost „studovat Řím“, poznávat srdce církve v celé jeho rozmanitosti a nádheře.

Znáte spoustu jazyků (italštinu, angličtinu, němčinu a částečně i francouzštinu a ruštinu). Jezdíte často do ciziny? Kam Vás to táhne nejvíce? Máte vůbec na nějaké cestování čas nebo to všechno jsou spíše jen pracovní cesty?

Během roku cestuji spíš pracovně, v létě se ženou nejraději spojujeme rekreací a poznáváním. Líbí se nám jižní Itálie, zvl. neapolský záliv s dominantou Vesuvu a pak Kréta, kde jsme byli na svatební cestě. Rádi bychom se taky někdy vrátili do Anglie, kde jsme ještě za studií pomáhali tři měsíce v domově pro starší lidi s postižením. Zatím jsem nikdy neopustil

Evropu, vždycky mě ale čímsi přitahovaly Spojené státy. Z Říma jsme si přivezli pozvání ke spolužákům z Mexika, Indie a Austrálie – třeba si někdy ještě rozšíříme obzory.

Co Vás přivedlo do politiky? A následně ke kandidatuře do Evropského parlamentu?

Sledoval jsem zprávy už jako dítě – ještě v době, kdy jim nikdo rozumný nevěnoval pozornost. Později jsem si nad sociálními encyklikami uvědomil, že bych chtěl jako první práci po vysoké dělat asistenta poslance nebo senátora. Nabídka pak přišla ve stejnou dobu jako ta ke studiím v Římě ... Dodnes jsem ministrově Šimonovskému vděčný, že na mě rok počkal.

Myšlenka na kandidaturu do EP jsem odolával půl roku od Vánoc 2002, až mi šéf řekl, že bych to neměl vzdávat předem. Opravdu jsem nečekal, že mě tři sta lidí z celé republiky na sjezdu KDU-ČSL zvolí na čtvrté místo před poslance či bývalého ministra.

Jak reagovalo Vaše okolí (rodina, nejbližší) na to, že v tak relativně nízkém věku vstupujete do vrcholné politiky?

Nebyl to takový problém, protože jsme to všichni zpočátku brali jen jako zkušenost do budoucna. Dneska mám doma, u rodičů i prarodičů skvělé zázemí, ke kterému patří i potřebná dávka kritiky.

Jak se stavíte k otázce „církev a stát“?

Uf, tak tohle taky není zrovna téma na dva řádky. Jako sociologa mě tato otázka zajímá spíš na rovině vztahu české společnosti a katolické církve. Na obou stranách je především potřeba „terapie předsudků“ (T. Halík). Víme toho o sobě navzájem (nebo o sobě samých?) dost málo, a to, co si myslíme, že víme, bývá občas úplně mimo realitu.

Jaké je Vaše osobní krédo, kterým se řídíte v běžném životě?

V posledních týdnech volební kampaně si stále častěji opakuji modlitbu našich babiček „Aby nás Pán Bůh při zdravém rozumu zachovati ráčil“. Jinak mě ale hodně oslovuje citát z Písma „Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štědrější projevila milost“. Rád se

k němu vracím v místech, kde dřív tekla krev a dnes jsou symbolem smíření – třeba u slavkovské Mohyly míru nebo v jednom ze sídel Evropského parlamentu ve Štrasburku.

Děkuji za rozhovor.

Za redakci se dotazoval

D. Svoboda

Oslavy 50. výročí chorálu

Myšlenka důstojně a řádně oslavit padesáté výročí existence scholy gregoriánského chorálu samovolně vyplynula z pouhého faktu, že se toto výročí přiblížilo. Protože členové souboru netíhnou k novotám a drží se hodnot, které se v průběhu času osvědčily, byl jako model pro uspořádání oslav zvolen tradiční průběh neděle průměrného choralisty – tj. zkouška, mše, kavárna. Datum oslav bylo stanoveno na 1. května tohoto roku. Pozváni byli všichni současní i bývalí členové sboru, jakož i kněží vyšší z naší farnosti, jakož i věřící do naší farnosti docházející.

Zejména však p. Kolek zval současné členy scholy, aby zpěv zazněl, jak se sluší a patří při tak slavném výročí. Jeho slova byla vyslyšena, a tak se na obvyklé páteční zkoušce sboru sešly dvě třetiny zpěváků místo tradiční jedné třetiny. Byly zvoleny zpěvy odpovídající svými texty a zejména svou nadstandardní délkou radostné události. Tento výběr, jak předpokládám, již

brzy prorazí na přední příčky našich hitparád pod názvem „The best of Gregor“.

Mše sv. se zúčastnilo mnoho kněží v čele se zástupcem Vatikánu, P. Koláčkem, přišla také řada bývalých choralistů, kteří spolu se sborem zazpívali alespoň ordinárium. Po mši sv. šli kněží i choralisté průvodem do Besedního domu, kde se oslavy přetransformovaly ve společenskou událost. Bylo možno zavzpomínat na staré časy, zjistit, co kdo dělá, dozvědět se horké novinky atd. Pohoštění bylo bohaté a zábava příjemně plynula.

Závěrem bych dodal jenom obligátní – akce se mi líbila, příště přijdu zas. I vy jste zváni na další setkání chorálu po padesáti letech.

Gert

P.S. Ordinárium si můžete procvičit každou neděli v 7:45. Dítě, které napoprvé správně přeloží větu „Ibis redibis non morieris in bello“, dostane dva bonbóny místo obvyklého jednoho.

Z Farní charity

... pokračování textu z Tomáška č. 8

PROJEKT DŮM NA PŮLI CESTY

V dětských, diagnostických a kojeneckých ústavech se v současné době nachází více než 20 000 dětí. Tam je jim poskytována plná materiální i sociální podpora

až do plnoletosti. Po dosažení 18 let však mnoho mladých lidí, kteří ústavy opouští, končí v záchytných sociálních sítích, na ulicích, v horších případech ve vězení. Jednou z příčin tohoto stavu je nepřipravenost těchto „dospělých dětí“ na život za zdi ústavu – chybí jim základní návyky, jakými jsou třeba nutnost práce k získání obživy a bydlení, nebo odpovědnost za své činy. Tito mladí lidé se v tísní většinou obracejí na své biologické rodiče, kteří však o navázání kontaktu z nejrůznějších důvodů nestojí, nebo vyhledávají vrstevnické party. Zůstávají tak i nadále prakticky bez pomoci a naděje na zlepšení své situace. Šancí na změnu se může stát Dům na půli cesty.

Dům na půli cesty (D 1/2) je zjednodušeně řečeno zařízení poskytující přechodný pobyt a zaměstnání dívkám a chlapcům, kteří po dosažení plnoletosti odcházejí z dětských domovů. Ale není určeno výhradně jim. D 1/2 poskytuje stejné služby také mladým lidem, kteří odchází z výchovných ústavů a v neposlední řadě také z velkých pěstounských rodin. Klienty Domu jsou v podstatě mladí lidé ve věku od 18 do 26 let, kteří se ocitli v obtížné životní situaci. Dům na půli cesty by se dal charakterizovat také jako specifický typ chráněného bydlení, poskytující prostředí, v němž klient dále rozvíjí své schopnosti a kde se učí novým dovednostem. Je určen mladým lidem, kteří se ocitají na významné životní křižovatce. Mladým lidem, kteří jsou nuceni opustit prostředí, ve kterém doposud žili a nemají

prostředky ani návyky na to, aby se sami postavili na vlastní nohy.

Dům na půli cesty byl jako projekt Sdružení pěstounských rodin slavnostně otevřen 15. května 2002. Pro účely zařízení jsme získali bývalý lovecký zámeček, který nechal postavit roku 1743 Leopold z Ditrichštejna, a to ve Velkém Dvoře u Pohořelic (asi 30 km od Brna). Zámeček je nyní v rekonstrukci, ale plně opraveny jsou 3 domky na nádvoří, kde ve dvou jsou ubytováni klienti (každý domek = 4 pokoje + toalety, koupelna a společná kuchyně), třetí domek slouží rodině správců.

pokračování příště

Slovo nemocným

„Milosrdenství chci a ne obět’.“

Mt 9,13

Často se ve svém životě stýkáme s nemocnými lidmi a také se často týká nemoc přímo naší osoby. Každé takové setkání s nemocí na nás působí, protože nezasaahuje pouze náš vnější život, ale zasahuje i naši duši. Musíme se často přizpůsobit změněným okolnostem a konat pro druhé lidi služby, které jsme dosud nekonali a nebo musíme změnit svoje zvyklosti v důsledku naší vlastní nemoci. Takové změny nejsou lehké a jsou pro nás tím obtížnější, čím jsme starší, a proto méně přizpůsobiví nové situaci.

Když se nemoc objeví náhle a bez předchozího varování, musíme vynaložit značné úsilí, abychom se vyrovnali s tím, co nás potkalo a abychom se snažili pochopit, jak nám může a má nová situace prospět. Pro žádného člověka není snadné přijmout nemoc a její důsledky pro každodenní život. Žádný člověk nám nedá přijatelné vysvětlení ani sílu a schopnost s postiženým žít, žádný nám nedokáže přinést takového života pro nás a ostatní lidi, když bude situaci hodnotit jen lidským pohledem.

Pouze pohledem víry je možné se dívat na bolest a utrpení v lidském životě a vidět jeho smysl, počítat s Boží pomocí a nepropadat depresi a zoufalství, když je jasné, že nám přirozené prostředky už nepomohou. Víra ve všemohoucího a vševedoucího Boha a důvěra v jeho dobrotu nám pomohou překonat i tu největší bolest a dát nám naději. Bez této víry by byl v mnoha případech náš život beznadějný a nesnesitelný. Víra nám ukazuje, že i bolest může člověku prospět a přinést do jeho života a do života druhých lidí pozitivní hodnoty. Může naučit nás i druhé lidi dívat se jinak na hodnoty, které nás obklopují, může nám ukázat vlastnosti a postoje druhých ve zcela jiném světle, může nám dát příležitost prakticky ukázat, jaký je náš vztah k našim nejbližším ve chvílích, kdy potřebují naši pomoc a my musíme podřídit svůj způsob života jejich potřebám. Bývá to doba, kdy se prověří vlastnosti lidí a kdy se ukáže, jaká je jejich skutečná hodnota. Ze zkušenosti víme, že mnoho

lidí v takových chvílích zklame, protože nechtějí slevit ze svých představ o svém způsobu života, nechtějí se nechat spoutat potřebami lidí kolem sebe. Zapomínají, že nemusí trvat dlouho a mohou se dostat do podobné situace a budou potřebovat pomoc druhých lidí. Nemocný člověk bývá hluboce zraněn jednáním a projevy lidí a i to zvyšuje jeho utrpení.

Pro každého nemocného je velikou pomocí neokázalá služba druhých lidí, kteří jednají, jako kdyby na jejich jednání nebylo nic mimořádného, jako kdyby je těšilo, že mohou druhým lidem pomáhat. I takových lidí vidíme kolem sebe hodně. Oni prospívají potřebným lidem svojí činností, o které nemluví, než mnoha vzletnými slovy.

Když budeme mít snahu lidem pomáhat opravdově, budeme mít dost možností a příležitostí, nechceme-li být zklamaní, nesmíme očekávat žádné uznání nebo vděčnost od lidí, ale musíme dělat všechno, protože chceme sloužit Bohu v lidech, kteří jsou kolem nás.

O. Josef Šik

Rozhovor s Janou Janků

Zajisté si mnozí z vás pamatují prvního tomáškovského redaktora Vítka Janků. Je o něm dobře známo, že velí Centru pro rodinu, ale dnes vám představíme jeho manželku, zpěvačku Janu Janků.

Začneme skoro pohádkovým příběhem. V královském městě Praze žila byla krásná zpěvačka Národního divadla. Zpívala svým líbezným hlasem pro diváky Zlaté kapličky a bylo by tomu tak doposud, kdyby se neobjevil na bílém koni princ Vítek v pravé lesácké uniformě... Paní Janků, dopovíte nám ten příběh?

Pohádky jsou vždycky trochu černobílé, ale v mém případě to tak nějak bylo: „Když se tedy objevil ten očekávaný princ, rozhodli se ti dva (ona ovšem po kratším váhání) přesídlit do Brna. A tam spolu žili šťastně až do smrti...“

Prokázala jste obdivuhodnou manželskou oddanost. V pohádkách se musí i princové vynasnažit, aby si vyvolanou princeznu zasloužili. Platí to i ve Vašem případě?

Myslím, že při tom rozhodování odejít z Prahy, kde jsme měli oba rodiče a veškeré zázemí, a začít spolu „nový život“ jinde, jsme se museli snažit oba. Pro Vítko to bylo jednodušší, protože tu už několik let studoval a pár známých už tu měl.

Jak vidíte dnes – s odstupem času – své tehdejší rozhodnutí? Dá se říct, že Vám něco přineslo a něco vzalo? Vidíte za tím Boží úmysly?

Já jsem své rozhodnutí svěřila Bohu a rozjela se sem do divadla předzpívat, ačkoli mi předtím napsali, že nemají v mém hlase volné místo. A než skončil konkurs, místo jsem měla. Pak už jsem si byla jistá, že mě tu Bůh chce mít. Za ta léta,

co tu žiju, jsem ještě svého rozhodnutí nelitovala. Naopak to vnímám tak, že mi tu Bůh připravuje příležitosti, které bych v Praze třeba neměla. Jediná věc, na kterou jsem si těžko zvykala, byla ztráta takového toho „podhoubí“, na kterém jsem vyrostla (blízkost rodičů, přátel, známých). Ale o to víc si cením nových dobrých vztahů, které jsme tu navázali.

Chcete se s námi podělit o začátky své víry, o to, co Vám přináší ve Vašem životě? Cítíte její působení i ve Vaší profesi a zdá se Vám, že i tam ji můžete uplatňovat?

Jsem konvertitka, pokřtěná ve 20 letech. Svůj život s Bohem vnímám jako jedno velké (a bezpečné!) dobrodružství. Takových příhod, jako byla ta s mým příchodem do brněnského Národního divadla, jsem už s Bohem zažila víc a mám pocit, že to náš vztah utvrzuje a posiluje. Možná je to právě mou profesí, že se snažím Boha vnímat emočně. Hudba je něco, v čem se Bůh ukrývá nevyslovitelným způsobem, a proto asi tolik lidí přitahuje.

Co obnáší Vaše příprava na tu skvělou chvíli na podiu? Máte podporu v rodině?

Myslím, že úkolem interpreta je zprostředkovat posluchačům atmosféru skladby, doplněnou svým cítěním. Aby k tomu došlo, potřebuji být co nejvíc v pohodě. K tomu mi moc pomáhá manžel už jen tím, že se postará o děti. A děti už taky vědí z vlastní zkušenosti, že před koncertem je třeba se zklidnit a těšit se na tu chvíli na podiu.

Učila jste své děti zpívat (nebo i manžela)? Myslíte, že trošku dobře může zpívat každý, pokud je k tomu odmalička veden?

S dětmi jsme si odmalička zpívali (s Vítkem občas i dvojhlasně!), ale ke zpěvu jsem je nijak zvlášť nevedla. Ačkoliv o ně projevila zájem Kantiléna, myslím, že jeden zpěvák v rodině bohatě stačí. Svou hudebnost rozvíjejí v ZUŠ výukou na housle a violoncello. Pokud se v rodině zpívá, myslím, že tím „načichne“ každý její člen a minimálně pozná, když je něco falešně.

Co nejraději zpíváte?

Barokní hudbu, ke které tíhnu už odmalička. Ráda si ale zazpívám i lidové písničky, nejradši mám ty temperamentní slovenské.

Co Vaší rodině přináší manželovo zaměstnání, má on ve Vás v tomto směru podporu?

To se budete muset zeptat jeho. Já se mu tu podporu snažím dávat už od začátku, kdy se rozhodl vyměnit svou „lesařinu“ za práci v Centru pro rodinu. Jeho práce nám přináší nové podněty a kontakty, ale přijímáme je spíš pasivně. Při náročnosti našich povolání se snažíme, jak jen to jde, být všichni pohromadě a zažívat něco spolu.

Uslyšíme někdy Váš zpěv u nás v kostele? Kde a kdy Vás zájemci mohou v nejbližší době vidět a slyšet?

V našem kostele jsem zpívala o svátých altová sóla s paní Drábkovou a potom s Jolly Singers, v současné době mě díky mé vytíženosti vystřídalala spolužačka. Případní zájemci mohou přijít 21. června na koncert mého souboru Musica Poetica Brno, který bude v Dělnickém domě v Židenicích, nebo si můžou koupit naše CD s německou barokní hudbou, které jsme vydali loni v prosinci (Portál, Barvič-Novotný). Jinak mě lze spatřit na koncertech ČFSB.

Zbývá Vám čas na nějaké koníčky?

Strašně ráda bych si někdy zahrála na housle, na které jsem se začala učit v 18 letech. To ale opravdu nestíhám. Tak si aspoň po chvilkách hraju na klavír a občas se věnuji jazykům. Bavila by mě spousta věcí, ale radši si hlídám, aby mi pro přemíru aktivit náhodou neuniklo v životě to podstatné...

Chcete něco vzkázat čtenářům Tomáška (případně někomu jinému?)

Chtěla bych popřát všem, kteří vydrželi dočíst tento rozhovor až do konce, aby si v sobě pěstovali radost za života. S Boží pomocí se nám to jistě bude dařit.

Děkuji za rozhovor.

*za redakci se dotazovala
Jarka C. nebo Sojka*

Přečetli jsme za vás ...

Prostý život Ježíše v Nazaretě je většinou ponecháván bez povšimnutí. Věřící se více zajímají o Ježíšovy zázraky než o jeho práci v Nazaretě. Teologie má mnohem důležitější problémy – nenachází v tajemství Nazareta nic důležitého, co by jí mohlo zajímat. Pouze někteří světci pronikli hluboce do tohoto tajemství a zamilovali si ho.

Není možno mnoho mluvit o tajemství Nazareta, protože se jeho prostá krása vyjádří několika slovy. Prostota a krása nepotřebují mnoha slov – zachycují se spíše v pohledu prostoupeném úžasem. Snad proto do tajemství Nazareta pronikají spíše světci než teologové. Obdivují se mu též všichni lidé, kteří tuší, v čem záleží pokorná krása lidského života. Tajemství Nazareta nám odhaluje tuto krásu v celé její pokoře. Hlásá nám, že si vtělený Boží Syn vyvolil prostý, zdánlivě bezvýznamný obsah lidského života, aby do něho vtělil svůj božský život. Kristus nežil v královských palácích, nebyl to politický reformátor, nestudoval ve slavných filozofických školách starověku; byl dělníkem v Nazaretě... Naplňoval svůj život každodenní těžkou prací, prostými venkovskými radostmi a starostmi, krásnými chvílkami u společného stolu s Marií a Josefem, chudobou... Prostota a chudoba jsou náplní

života vtěleného Boha; asi nenašel v lidském životě nic krásnějšího.

Ovšem Ježíš, syn tesaře, prožíval v Nazaretě dokonale svůj život Bohočlověka; to znamená, že zapojil do své božské lásky k Otci i prosté, zdánlivě snad i jednotvárné okamžiky svého každodenního života. Ve věčné lásce vtěleného Božího Syna jsou nyní přítomny i ony prosté okamžiky života v Nazaretě, které Ježíš přetvořil svou „poslušností“ k Otci. To tedy znamená, že všechno, co je opravdové a upřímně lidské, je určeno k tomu, aby se v Kristu zapojilo do věčného života. I ony chvíle, kdy Ježíš pojídal chléb chudých, utíral si pot, obdivoval se kráse květiny... Tajemství Nazareta je pro nás důkazem, že soulad mezi božským a lidským životem je skutečností a že tento soulad zahrnuje vše co je opravdově lidské – hlavně to, co je prostě a pokorně lidské...

Tajemství Nazareta by nám též mohlo říct, že velikost a krása lidského života nezávisí na jeho vnější projevech a na prostředí, v kterém se prožívá. Vtělený Bůh si mohl vyvolit život krále, vědce, umělce. Vyvolil si život dělníka. Pro nový svět, který se vytváří v Kristu, je pravděpodobně mnohem důležitější prostá tvář lidského života než všelijaké stupně lidské „slávy“; a zcela jistě je pro tento svět mnohem užitečnější chudoba vědomě přijatá a prožívaná, než bohatství úmyslně vyhledávané a zneužívané.

Ze života v Nazaretě vyplývají ještě další, mnohem nepochopitelnější

důsledky. Obyvatelé Nazareta potkávali vtěleného Boha na ulici, při práci, při zábavě, při sklence vína. Setkání s Bohem na ulici je asi mnohem krásnější než ve vůni kadidla a uvadlých květin. Nebo setkání při sklence vína... Ježíš přece rád jedl se svými přáteli chléb a pil víno. Chléb a víno byly totiž v Nazaretě pokrmem chudých. Staly se pak v eucharistii ustavičným pokrmem všech, kteří věří v Krista.

Lidstvo si ve svých mýtech vypráví o prvních okamžicích dějin, kdy ještě hřích nezničil soulad mezi Bohem a světem. Bůh opouštěl často svoje dílo a procházel se s lidmi uprostře zahrad vonících jarem a životem. Tento vysněný ráj se uskutečňuje v Nazaretě. Ráj se totiž vytváří tam, kde se člověk setkává s Bohem a prožívá s ním a v něm svůj život. Proto při vtělení se naše země přetváří v ráj, v němž je možno potkat Boha všude. Nazaret je též viditelným důkazem a předzvěstí onoho konečného přetvoření země v ráj, které se uskuteční na konci dějin, až se Kristus znovu viditelně objeví mezi námi a bude žít s námi stále.

- Vladimír Boublík, *Setkání s Ježíšem*, kapitola Tajemství Nazareta (str. 76 – 77).

Přečetl a přepsal kostelník L.

Dopis

pondělí, 26. srpna 2002

Milá sestro Terezo,

přečetla jsem si Váš dopis adresovaný nadšeným mladým lidem, a opět (jako obvykle) mne napadlo: Hm, co je na tom nového? To, o čem píšete, dobře znám, není to nic zvláštního. Mladí nadšenci s batohem na zádech a růžencem na prsteníku, spící na karimatce někde na polorozpadlé faře a otloukající omítku ze starého kostela v dědině s několika věřícími stařenkami, do kterého za pár let pravděpodobně již nikdo nebude chodit. Modlí se ráno v poledne večer, zpívají rytmické písně, a když zrovna nebuší do staré fasády, zajedou si třeba do Taizé, aby měli na modlitbu víc času. Zpěvy z Taizé jsou emocionální; přidá-li se k nim ještě průvod světél s bratrem Rogerem v čele, efekt je dokonalý. Člověk má blízko k pocitu svatosti.

Jednou jsme se tak sešli na jedné zapadlé faře (dnes je tu vzkvétající karmelitánský klášter) k modlitbě před spaním. Protože jsme zjistili, že máme na deset lidí jediný kompletář, rozdělili jsme se do dvou skupin a vzali si nedělní formulář (bez ohledu na to, že byla středa). Jedna skupina se modlila podle předlohy, druhá z paměti. Do místnosti, kde jsme stáli, nahlédl místní pan farář. Chvilí nás pozoroval, zamyslel se, a když jsme skončili,

vyjádřil výsledek svých úvah: „To je zají-
mavé – oni se modlí. Bud’ jsou nadšení,
nebo jsou věřící...“ Smysl jeho úvahy,
která byla více než vtípem, jsem pochopila
záhy na to, kdy jsem poznala, že je velmi
těžké být nadšená, když člověk několik
let „nic necítí“ a není obklopen věřícími
přáteli, pouze nadšenci, kteří se domnívají,
že jen oni mají toho správného ducha.

Já vím, že i Vy znáte nadšence, jejichž
nadšení vyprchá ještě dříve, než jim je
Duch svatý odejme, aby do svých mlýnů
prosil Božím sítem jen skutečně věřící.
Tyto jste měla na mysli, ne ty první.
Proto tolik chvály nadšení. Protože nad-
šení je třeba, je přímo nezbytnou podmín-
kou toho, aby se člověk vůbec věřícím stal.
Kdyby nebylo mladých nadšenců, nebylo
by ani mladých, ale unavených rodičů,
kteří večer co večer odpovídají pětiletým
dětem na otázky typu „mami, a to Pán Bůh
opravdu slyší, když mu povídám o tom, že
mému autu upadlo kolo? A když jste se mi
smáli, jak mi spadla zmrzlina na chodník,
smál se taky?“ – místo co by je poslali
rychle do postele a hodili si u televize nohy
na stůl.

Vy jste nadšení zažila sama na vlastní
kůži a znáte také pocity, které člověka
ovládnu, když nadšení vyprchá. Zají-
mavé je, že u Vás tato období musela projít
velmi rychle – odhaduji během dvou tří
let. Já jsem byla nadšená deset let, než ze
mne Duch svatý začal pomalu to nadšení
otřepávat. (Možná proto mu to tak dlouho
trvalo.) A přesto chválíte nadšení. Znáte
jeho cenu, i když těm otrlým věřícím

mazákům, kteří mají patent na rozum a
zdarma rozdávají zkušenosti, o které nikdo
nestojí, přijde velmi pomíjivé a zamumlají
něco jako „marnost nad marnost“ s odvo-
láním na knihu Kazatel. Nadšení je velmi
cenné a je třeba uznávat jeho hodnotu i
poté, co jsme o ně přišli.

- Fiktivní odpověď Tereze Zukić na její
fiktivní dopis z knihy *Zastav se!*, Karmeli-
tánské nakl. 2002

Příspěvek zaslala P. Holíková

Cukr a bič ve výchově?

Můžeme dítě potrestat? A jaký trest
zvolit? Platí, že příliš mnoho chvály
škodí? Jak si vybudovat u dětí autoritu?
Na tyto a podobné otázky odpovídá druhé
letošní číslo časopisu *Rodinný život*, který
je určený křesťanským manželům a ro-
dinám. Rady odborníků dokreslují životní
zkušenosti rodičů, učitelů i dětí.

Časopis přináší články i k dalším
tématům: např. zkušenost manželského
páru, jak mýty o křesťanském manželství
vedly jejich vztah do vážné krize. Pra-
rodičům přijdou vhod nápady, co mohou
dělat pro svá vnoučata. V příspěvku Zpí-
vající rodina se čtenáři dozví, jak v dětech
vzbudit chuť do zpěvu.

„Bude mému vnukovi jako odměna za
biřmování stačit tiskárna k počítači?“ ptala

se babička jednoho z ministrantů. . . tak začíná úvaha kněze nad přípravou a prožíváním svátosti biřmování v rodině.

Předplatné či ukázkové číslo si můžete objednat na adrese:

Centrum pro rodinný život
Biskupské nám. 2
771 01 Olomouc
tel.: 587 405 250
e-mail: rodina@arcibol.cz

INDIÁNSKÁ POHÁDKA

Žil byl jeden malý indiánský kluk, jmenoval se Hu-tahu. Ze všeho nejraději kreslil bizony, jedl pukavou kukuřici a střílel z luku. Ze všeho nejméně rád usínal sám večer v prázdném vigvamu, zatímco rodiče u ohně spravovali mokasíny, čelenky, ostřili šípy a podobně. Hu-tahu se převaloval na svém loži z kožešin jako přecpaný bizon a ne a ne usnout. Ráno vstával nevyspalý, podmračený, mrzutý. Špatnou náladu dával pocítit každému, kdo byl na blízkou.

Onoho rána se jako pokaždé myl v potoce a vymračoval se na celý svět. Na větvi blízkého stromu zahlédl roztomilého modravého ptáčka. „Skvělá čelenka,“ blesklo mu hlavou a ruce již napínaly luk.

„Nestřílej, Hu-tahu, abys nelitoval,“ ozval se náhle ptáček lidským hlasem. Rozmrzelý chlapec se sice drobátko zarazil, ale mířil dál. „Zmlkni, čelenko,“ zařičel na ptáčka. Ptáček neztratil odvahu:

„Skloň svůj šíp k zemi, Hu-tahu, zaplaš svou mrzutost a nech mě žít,“ zazpíval. Hu-tahu váhal. Má snad poslouchat takového mrňouse?! „Hu-tahu, poslechni své srdce,“ zaštěbetal ptáček. Hu-tahu sklonil luk se šípem k zemi. Ptáček se vznesl a zakroužil mu nad hlavou. K zemi se snášelo modré pírko. „Dej si ho večer pod polštář, Hu-tahu, je pohádkové,“ zacvrlikal ptáček a zmizel v oblacích. Hu-tahu se sehnul pro pírko. Zdálo se mu docela obyčejné. Večer si je položil pod hlavu. V okamžiku usnul a zdály se mu ty nejkrásnější pohádkové sny.

Jarka Cýrusová

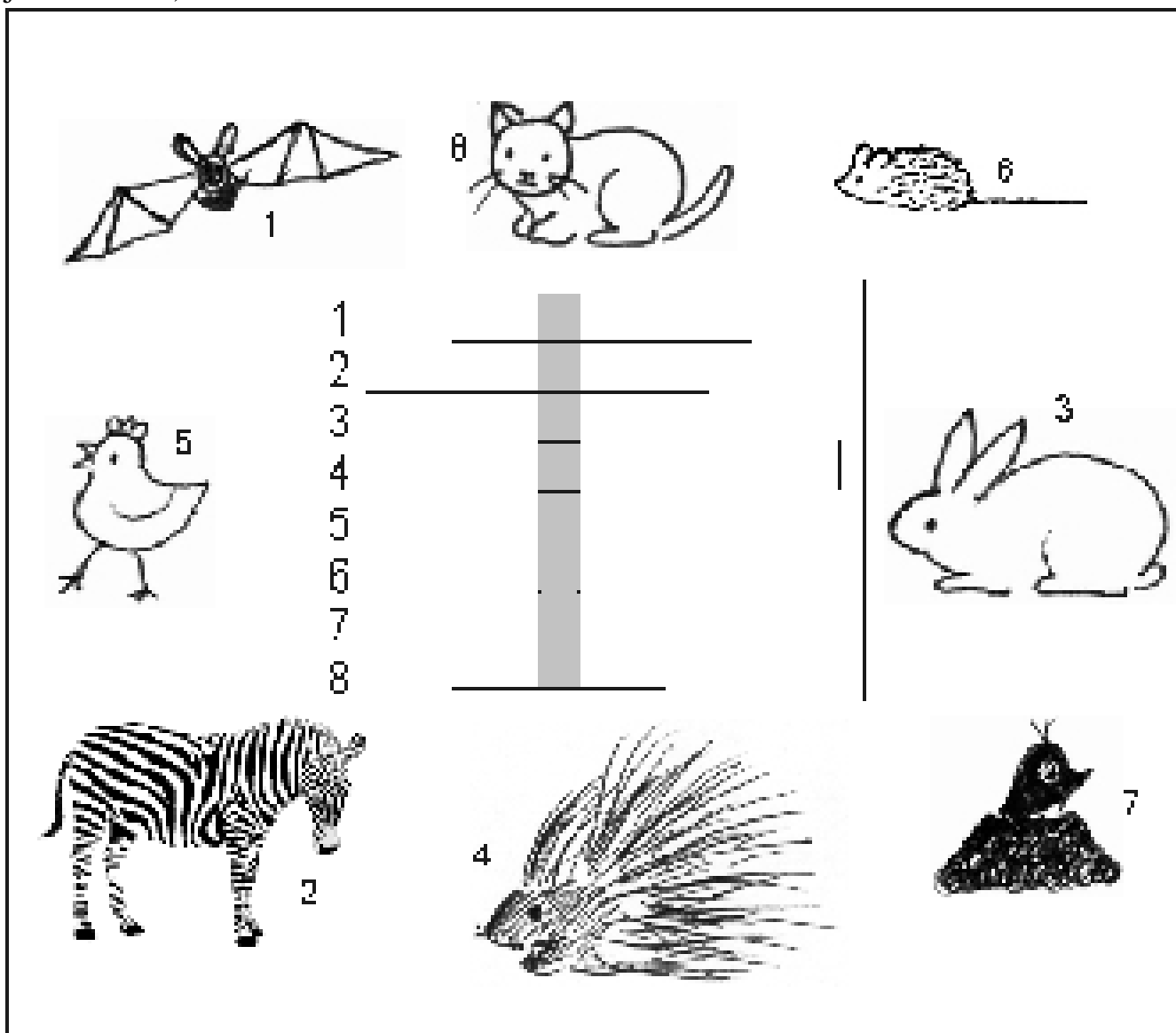
zdroj: http://www.nerjanow.com/2002_fiesta.htm

Pro bystré hlavy

Milé bystré hlavy, dneska mám pro vás velice snadný úkol. Následující témata spojuje jedna číslovka.

Tolik dní trvá např. postní doba, tolik let bloudil izraelský národ na poušti a tolik let má třeba náš pan farář ☺.

Pokud na ni nepřijdete, pomůže vám následující křížovka (pozor, není to tak jednoduché!).

*Scampi
(a také Martin a Hyacint)*